

STSJ de Galícia de 22 d'octubre de 2008, recurs 155/2008

Naturalesa del permís per anar al jutjat (accés al text de la sentència).

En aquest supòsit, es debat si l'assistència a les vistes orals d'un procediment judicial s'incardina dins del permís per a compliment de deures inexcusables de caràcter públic o personal.

La *Resolución de 14 de diciembre de 1992 de la Secretaría de Estado para la Administración Pública*, que disposa la publicació del *manual de procedimientos de gestión de recursos humanos en materia de vacaciones, permisos y licencias, comisiones de servicios y reingresos a servicio activo de los funcionarios públicos*, defineix què s'ha d'entendre per deure inexcusable de caràcter públic o personal: "...la obligación que incumbe a una persona cuyo incumplimiento le genera una responsabilidad de índole civil, penal o administrativa."

El Tribunal argumenta que **assumir la pròpia defensa en un judici contenciós administratiu no és un deure inexcusable**, perquè no acollir-se a aquest dret només té una repercussió econòmica que es tradueix en el pagament dels honoraris dels professionals que assumeixen aquesta defensa, però en absolut comporta una responsabilitat civil, penal o administrativa.

També coincideix amb l'argumentació de l'Administració en el sentit que, **com que aquest cas no té enquadrament en el permís per deures inexcusables, s'ha de concedir per a assumptes propis**, conclusió coherent amb el fet que sigui el mateix funcionari qui ha promogut el procés judicial.

El Tribunal conclou que seria diferent el supòsit de **qui es veu obligat a assistir a les vistes d'un procés judicial aliè, per decisió judicial o prescripció legal, com succeeix en el cas dels perits i testimonis, casos en els quals seria aplicable el permís per deure inexcusable**.